

Kohtuasi C-555/23**Eelotsusetaotluse kokkuvõte vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 98 lõikele 1****Saabumise kuupäev:**

4. september 2023

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Symvoulio tis Epikrateias (Kreeka kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

2. august 2023

Kaebaja:

Makeleio EPE

Vastustaja:

Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (ESR)

Põhikohtuasja ese

Taotlus, millega palutakse tühistada Ethniko Symvoulio Radiotileorasis (Riiklik raadio- ja televisiooninõukogu, edaspidi „ESR“) otsus nr 140/2021, millega kaebajast äriühingule määrati haldussanktsioon summas 30 000 eurot kvalitatiivselt alandava audiovisuaalse sisu edastamise eest, ja 30 000 eurot inimväärikuse ja inimese isiku austamise kohustuse rikkumise eest, ja haldusametuse kõikide muude tegude või tegevusetuse eest.

Eelotsusetaotluse ese ja õiguslik alus

ELTL artikli 267 alusel esitatud eelotsusetaotlus käsitleb direktiivi 2010/13 audiovisuaalmeedia teenuste kohta, mida on muudetud direktiiviga 2018/1808, sätete tõlgendamist koostoimes Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklitega 1, 20, 21 ja 49.

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi (EL) 2010/13, mida on muudetud direktiiviga (EL) 2018/1808, eesmärkide hulka ning järelikult direktiivi kohaldamisalasse kuuluvad: a) inimväärlikuse ja inimese isiku väärtustamise austamise ja kaitse tagamine; ja b) kvalitatiivselt alandava sisu edastamise ennetamine televisiooniteenuste osutajate poolt ja eelkõige sellise sisu edastamise ennetamine, millel on käesoleval juhul kaebajast äriühingu poolt edastatud sisu omadused?

2. Lähtudes eeldusest, et: a) kohustus austada ja kaitsta inimväärlikust ja inimese isiku väärtust; ja/või b) keeld edastada kvalitatiivselt alandavat sisu ja eelkõige sisu, millel on vaidlusaluse ülekande omadused, kuuluvad direktiivi kohaldamisalasse: kas direktiivi artikli 4 lõikega 1 koostoimes võrdse kohtlemise põhimõttega, mis on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklites 20 ja 21, on vastuolus riigisisene säte, mille alusel kehtestatakse kõnealused kohustused kõikidele televisiooniteenuste osutajatele, välja arvatud nendele, kes edastavad teleülekandeid ainult interneti kaudu?

3. Kui esimesele kahele küsimusele vastatakse jaatavalt: kas riigi reguleeriv asutus peab direktiivi praktilise tõhususe tagamiseks kohaldama riigisisese õiguse norme, millega kõnealused kohustused kehtestatakse vahet tegemata kõikidele televisiooniteenuste osutajatele, ka juhul kui riigisiseses õiguses on ette nähtud kohustused ja vastavad sanktsioonid kõikidele teistele televisiooniteenuste osutajatele, kuid mitte nendele, kes levitavad oma sisu üksnes internetipõhiselt, või kas põhjusel, et internetipõhine teleülekanne rikub kõnealuseid kohustusi, haldussanktsioonide kehtestamine, mis põhineb muid televisiooniteenuseid käsitlevate riigisiseste normide laial tõlgendusel või analoogia alusel kohaldamisel, on vastuolus kuritegude ja karistuste seaduslikkuse põhimõttega, mis on ette nähtud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 49 lõike 1 esimeses lauses, koostoimes õiguskindluse põhimõttega?

4. Kui esimesele eelotsuse küsimusele vastatakse eitavalt ja kui leitakse, et: a) kohustus austada ja kaitsta inimväärlikust ja inimese isiku väärtustamist; ja/või b) keeld edastada kvalitatiivselt alandavat sisu (ja eelkõige niisugust sisu nagu käsitletava saate sisu) ei kuulu direktiivi kohaldamisalasse artikli 4 lõike 1 tähenduses, juhul kui liikmesriigi õigusaktid kehtestavad haldussanktsioonide ähvardusel need kohustused maapealse ringhäälingu, satelliitvõrkude või lairiba kaudu televisiooniteenuste osutajatele, kuid ei sisalda samaväärseid norme internetipõhiselt televisiooniteenuste osutajate kohta: kas direktiivi 2010/13 hetkel kehtiva artikli 2 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et riigi pädev asutus peab kaaluma võimalust kehtestada viidatud normide rikkumise eest haldussanktsioonid ka internetipõhiselt teleülekannete edastamise korral võrdse kohtlemise põhimõtte alusel?

5. Kui neljandale küsimusele vastatakse jaatavalt: kas eelneva põhjal ja riigisisese õiguse liidu õigusega ning eelkõige direktiivi viidatud sätetega kooskõlas tõlgenduse alusel on riigi reguleeriva asutuse kohustus kohaldada neid

kohustusi kehtestavaid riigisisese õiguse norme vahet tegemata kõikidele televisiooniteenustele kooskõlas kuritegude ja karistuste seaduslikkuse ning õiguskindluse põhimõttega, arvestades et neid kohustusi, mis on riigisiseses õiguses ette nähtud kõikidele teistele televisiooniteenuste osutajatele, ei kohaldata internetipõhisele televisioonile?

Asjakohane Euroopa Liidu õigus

Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“): artiklid 1, 20, 21 ja 49.

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 10. märtsi 2010. aasta direktiiv 2010/13/EL audiovisuaalmeedia teenuste osutamist käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide koordineerimise kohta (audiovisuaalmeedia teenuste direktiiv) (ELT 2010, L 95, lk 1), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. novembri 2018. aasta direktiiviga 2018/1808/EL, millega muudetakse direktiivi 2010/13, et võtta arvesse muutuvat turuolukorda (ELT 2018, L 303, lk 69): põhjendused 10, 16, 34, 102–104 ja artiklid 1, 2, 4, 6, 28, 30.

Asjakohased riigisisese õiguse sätted

Kreeka põhiseadus: artiklid 14 (väljendusvabadus ja eelkõige ajakirjandusvabaduse kaitse) ja 15 (televisiooni välja jätmine ajakirjandust kaitsvatest sätetest ja riigi otsesele järelevalvele allutamine).

Seadus nr 4779/2021, millega võetakse riigisisesse õiguskorda üle Euroopa Parlamendi ja nõukogu 10. märtsi 2010. aasta direktiiv 2010/13/EL audiovisuaalmeedia teenuste osutamist käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide koordineerimise kohta, mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. novembri 2018. aasta direktiiviga (EL) 2018/1808, ning muud kommunikatsiooni- ja teabevaldkonna peasekretäri pädevust käsitlevad sätted (FEK A' 27/20.2.2021): artikli 2 lõige 1 (mõisted), artikkel 8 (direktiivi 2010/13 artikli 6 ülevõtmine), artikkel 33 (millega antakse ESR-ile pädevus teostada järelevalvet õigusnormide kohaldamise üle ja kehtestada sanktsioone), artikli 36 lõige 1 (sanktsioonid, mille ESR peab kehtestama muu hulgas seaduse artikli 8 rikkumise korral).

Seadus nr 2328/1995 eratelevisiooni ja kohalike raadiojaamade õigusliku staatuse korra, ringhäälinguturu reguleerimise kohta ja muud sätted (FEK A' 159/3-8-1995): artiklid 1, 3 ja 4.

Seadus nr 4173/2013, mis reguleerib Kreeka uut raadiot, internetti ja televisiooni (FEK A' 169/26-07-2013): artikkel 3.

Presidendi dekreet nr 77/2003 uudistesaadete ja muude ajakirjandus- ja poliitikaülekanne eetikakoodeksi kohta (FEK A' 75/28-3-2003): artiklid 1, 2, 4 ja 9.

Seadus nr 2863/2000, mis reguleerib Riiklikku raadio- ja televisiooninõukogu ja muid ringhäälinguteenuste sektori ameteid ja asutusi (FEK A' 262/29-11-2000): artikli 4 lõige 1.

Seadus nr 2644/1998 tasuliste ringhäälinguteenuste osutamise kohta ja sellega seotud sätted (FEK A' 233/13.10.1998): artiklid 1, 10 ja 12.

Seadus nr 3592/2007 meediavaldkonna äriühingute kontsentratsiooni ja neile lubade andmise korra kohta ja muud sätted (FEK A' 161/19-7-2007), artiklid 1, 11 ja artikli 13 lõige 5.

Asjaolude ja menetluse lühiülevaade

- 1 29. juunil 2021 edastas kaebaja, kes ei ole traditsiooniliste televisioonisaadete edastaja, voogedastuse kaudu (*live streaming*) oma veebilehel teabe- ja meelelahutussaadet. Programmi edastamise ajal esitas ajakirjanik uudist LGBT+ kogukonna esindajate külastusest peaministri kabinetis, kasutades ilmselt halvustavat, solvavat ja mõnitavat keelt, tehes nende seksuaalse sättumuse kohta ironilisi kommentaare ja kutsudes üles nendevastastele verbaalsetele ja füüsilistele rünnakutele. Lisaks esitas ta korduvalt selgeid viiteid sõnaselgelt nimetatud poliitiliste isikute seksuaalsele sättumusele.
- 2 Juhtum anti läbivaatamiseks ESR-ile muu hulgas direktiivi 2010/13, mida on muudetud direktiiviga 2018/1808, sätete alusel ja seaduse nr 4779/2021 sätete alusel, millega need direktiivid riigisisesse õigusesse üle võeti. Pärast seda, kui viidatud asutus oli kindlaks teinud, et tegemist on audiovisuaalmeedia teenuse osutamisega direktiivi 2010/13 ja seaduse nr 4779/2021 tähenduses, leidis ta, et kohustust austada inimväärikut ja inimese isikut ning riigisisese õiguse sätetega kehtestatud keeldu edastada kvalitatiivselt alandavat sisu tuleb kohaldada „mis tahes audiovisuaalsele materjalile, mis on tehtud üldsusele kättesaadavaks vabalt juurdepääsetavatel veebilehtedel ning millel võib olla neile, kes seda vaatavad, samaväärne mõju nagu traditsioonilise sisu pakujate poolt sarnase materjali edastamisel“, ning järelikult ka internetipõhiselt edastatud teleülekannetele, kuigi internetipõhiselt edastatud teleülekandeid selle valdkonna riigisisestes sätetes sõnaselgelt ei käsitleta. Lisaks leidis ta, et kõnealuses saates on konkreetse elanikkonna kohta kasutatud korduvalt ilmselt halvustavaid ja solvavaid viiteid selle liikmete seksuaalse sättumuse alusel, millega neid veelgi alandati ja sotsiaalselt häbimärgistati. Seetõttu leidis ta, et kaebaja on rikkunud nii seaduse nr 4779/2021 artikliga 8, millega võetakse üle direktiivi 2010/13 artikli 6 lõige 1, kehtestatud kohustusi kui ka seaduse nr 2328/1995 artikli 1 lõikega 1 ja presidendi dekreediga nr 77/2003 artikli 2 lõikega 1, artikliga 4 ja artikli 9 lõikega 2 kehtestatud kohustusi, mis kohustavad austama inimväärikut ja inimese isikut ning keelavad edastada sellist kvalitatiivselt alandavat sisu nagu see, mida käesoleval juhul edastati. Eelnevatel kaalutlustel määras ESR vaidlustatud aktiga kaebajale haldussanktsiooni summas 30 000 eurot mõlema toimepandud rikkumise eest, st seaduse nr 4779/2021 artiklis 8 sätestatud keelu, mis puudutab inimeste

seksuaalse sätumuse tõttu nendevastasele vägivallale või vihkamisele õhutamist, rikkumine ja inimväärikuse austamise kohustuse rikkumine ning kvalitatiivselt alandava sisu edastamise keelu rikkumine, mis on ette nähtud puhtalt kõnealustes riigisisestest sätetes.

Eelotsusetaotluse põhjenduste lühiülevaade

- 3 Seadusega nr 4779/2021 võeti Kreeka õiguskorda üle direktiiv 2010/13, mida on muudetud direktiiviga (EL) 2018/1808 (edaspidi „direktiiv“). Seaduse nr 4779/2021 artikli 33 lõike 1 kohaselt anti pädevus kehtestada seaduse rikkumise eest sanktsioone ESR-ile, mis on sõltumatu reguleeriv asutus, ja sanktsioonid, mille ta määrab, on ette nähtud sama seaduse artikli 36 lõikes 1, viitega riigisisestele õigusnormidele, millega kehtestatakse konkreetsed sanktsioonid ringhäälingu valdkonna puhtalt riigisiseste õigusnormide rikkumise eest.
- 4 Samal ajal kehtivad riigisiseses õiguskorras eespool viidatud direktiividele eelnenud riigisiseste seaduste sätted, mis sisaldavad kohustuslikke autonoomseid ja keelunorme, mis reguleerivad ringhäälinguteenuste sisu ning annavad ESR-ile vastavate sanktsioonide määramise pädevuse. Nende normide hulgas on norm, mis kehtestab kohustuse austada inimese isiku väärtust ja väärikust, ja norm, mis keelab otseselt kvalitatiivselt alandava sisu edastamise, ning nendega seotud normid, mis täpsustavad kvalitatiivselt alandava sisu edastamise üldist keeldu. Lisaks sisaldavad viidatud riigisisest eeskirjad sätteid, millega määratakse täpselt ESR-i kehtestatud sanktsioonide laad ja hindamise meetod.
- 5 Viidatud õigusaktide asjaomasest koostoimest tuleneb aga, et kõnealused kohustused on ette nähtud teleringhäälinguorganisatsioonide poolt (analoogiliste või digitaalsete) ringhäälingusageduste või satelliidi kaudu edastatavatele televisiooniteenustele, kuid neid ei ole ette nähtud ebatraditsiooniliste teleringhäälinguorganisatsioonide poolt internetipõhiselt osutatavatele televisiooniteenustele. Tuleb märkida, et kui seadus nr 3592/2007 laiendas kõnealuseid vaidlustatud kohustusi kehtestava ringhäälingu valdkonna seadusandluse kohaldamist ringhäälinguteenustele, mida osutatakse lairibavõrkude kaudu, eristub seaduse nr 3592/2007 artikli 15 lõike 2 kohaselt eelkõige internetipõhine televisioon muudest lairibavõrkude kaudu osutatud televisiooniteenustest ning see on viidatud seaduse kohaldamisalast sõnaselgelt välja jäetud. Lisaks kohaldatakse kõnealuseid kohustusi seaduse nr 2328/1995 artikli 3 lõike 1 punkti a ja seaduse nr 4173/2013 artikli 3 lõigete 1, 2 ja 3 koostoimes tõlgenduse kohaselt ka selliste teleringhäälinguorganisatsioonide veebilehtede audiovisuaalsele sisule, kes edastavad oma saateid ka sageduste kaudu (edaspidi „traditsioonilised teleringhäälinguorganisatsioonid“). See-eest teenuseosutajatele, kes osutavad televisiooniteenuseid internetipõhiselt ja kes ei ole traditsioonilised teleringhäälinguorganisatsioonid, ei kehti ringhäälinguõiguse sätted, mis kehtestavad inimväärikuse ja inimese isiku väärtuse austamise kohustuse ja keelavad kvalitatiivselt alandava sisu edastamise, ning järelikult ei

või riigi reguleeriv asutus laia tõlgenduse kaudu või analoogia alusel riigisiseseid sätteid kohaldades neile vastavaid sanktsioone kehtestada.

- 6 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu vähemusarvamuse kohaselt on seoses riigisisese õiguse tõlgendusest tulenevalt aga õigustatud see, et riigi reguleeriv asutus kehtestab sanktsioonid sellise teenuseosutaja poolt internetipõhiste televisiooniteenuste osutamise eest, kes edastab ainult interneti kaudu, juhul kui tuvastatakse, et on rikutud põhiseaduse artikli 15 lõikest 2 tulenevaid kohustusi, mida on riigisisestes õigusaktides täiendavalt täpsustatud.
- 7 Kuna eelotsusetaotluse esitanud kohtunike enamusearvamuse kohaselt ei ilmne riigisiseste sätete sõnastusest igal juhul selgelt, et sätetega kehtestatud kohustused ja nendest tulenevad sanktsioonid on kohaldatavad ka ebatraditsiooniliste teleringhäälinguorganisatsioonide internetipõhistele televisiooniteenustele, küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas Euroopa Liidu televisiooniteenuste osutamise valdkonna õiguskorraga on kooskõlas riigisisemed õigusnormid, mille põhjal kohaldatakse inimväärkuse ja inimese isiku väärtuse austamise ja kaitsmise kohustust ja kvalitatiivselt alandava sisu edastamise keeldu kõikidele televisiooniteenuste osutajatele, välja arvatud nendele, kes edastavad telesaateid internetipõhiselt ja kes ei ole traditsioonilised teleringhäälinguorganisatsioonid.
- 8 Direktiivi 2010/13, mida on muudetud direktiiviga 2018/1808, sätetest ja selle põhjendustest ilmneb selgelt, et direktiivi eesmärk on kohaldada eriti tugeva konkurentsiga meediamaastikul sama vaatajaskonna pärast konkureerivatele pakkujatele samu reegleid (21. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus *New Media Online GmbH*, C-347/14, EU:C:2015:709, punkt 22). Selle eesmärgi saavutamiseks on direktiivis valitud kaks meetodit: esiteks teatud alusnormide kehtestamine sisu valdkonnas (koordineeritud normid), mille ühtse kohaldamise on liikmesriigid kohustatud tagama kõikidele audiovisuaalmeediateenuste osutajatele, kes kuuluvad nende jurisdiktsiooni alla, ja teiseks audiovisuaalmeediateenuste turu korraldamist käsitlevate normide vastuvõtmine liikmesriikides, et tagada nende liidu õiguse aluspõhimõtete järgimine, mida sellel turul tuleb kohaldada. Lisaks on Euroopa Kohus varasemat direktiivi 89/552 tõlgendades kinnitanud, et „direktiivi abil ei viida läbi direktiivi reguleerimisvaldkonna normide täielikku ühtlustamist, vaid sellega nähakse ette minimaalsed nõuded liidus toodetud saadetele, mida edastatakse ja mis võetakse vastu liidus“ (22. septembri 2011. aasta kohtuotsus *Mesopotamia Broadcast ja RojTV*, C-244/10 ja C-245/10, EU:C:2011:607, punkt 34). Kõnealused kohustused (inimese isiku väärtuse ja inimväärkuse austamine ja kvalitatiivselt alandava sisu edastamata jätmine) ei sisaldu direktiivi 2010/13 koordineeritud normides ning Kreeka seadusandja ei kehtestanud neid direktiivi üle võttes sõnaselgelt. Põhikohtuasjas määras ESR aga kaks eraldi sanktsiooni ebatraditsioonilise teleringhäälinguorganisatsiooni internetipõhiselt edastatud telesisu eest, mis ei sisaldanud üksnes inimestevastasele vägivallale või vihale õhutamist nende seksuaalse sättumuse alusel, rikkudes direktiivi artiklit 6, vaid solvas ka inimväärkust, rikkudes puhtalt riigisiseseid ringhäälinguõiguse sätteid, mis näevad ette kohustuse austada inimväärkust ja hoiduda kvalitatiivselt

alandava sisu edastamisest. Järelikult on esmatähtis teha kindlaks, kas inimväärikuse ja inimese isiku väärtuse austamise tagamise ja alandava sisu edastamise takistamise eesmärk kuuluvad direktiivi eesmärkide hulka.

- 9 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab üksmeelselt, et viidatud küsimusele tuleb vastata jaatavalt, kuna direktiivi 2010/13 sätetest tervikuna, tõlgendades neid harta artikli 1 alusel, mis kehtestab inimväärikuse kui liidu õiguse aluspõhimõtte ja põhiõiguse, ilmneb, et direktiivi kaudu telesaadete sisu alusnormide, mida tuleb kohaldada vahet tegemata kõikidele telesaadetele, sõltumata nende edastamise vahendist, kogumi koordineerimine peab tagama inimväärikuse ja inimese isiku väärtuse austamise miinimumstandardi ja sisu kvaliteedi miinimumstandardi, kaasa arvatud vähemalt telesaadetes viidatud inimeste au ja maine kaitse (vt direktiivi artikkel 28). Seega kuigi direktiiv ei ühtlusta kahte kõnealust kohustust, kuuluvad need direktiivi eesmärkide hulka ja järelikult selle reguleerimisalasse. See tuleneb lisaks direktiivis ette nähtud normide tekstist ja mõttest, sõltumata asjaolust, et audiovisuaalteenuse sisu kuulub koordineeritud sektoritesse (direktiivi 2010/13 artikkel 28 ja artikli 30 lõige 2). Kuna aga sellise tõlgenduse suhtes ei puudu kahtlused, peab eelotsusetaotluse esitanud kohus esitama esimese eelotsuse küsimuse.
- 10 Kui liikmesriik otsustab direktiivi 2010/13 artikli 4 lõike 1 alusel audiovisuaalteenuste osutajate kohta vastu võtta direktiivis kehtestatud normidest rangemad või üksikasjalikumad normid, peab ta järgima võrdse kohtlemise põhimõtet, mis on Euroopa Liidu õiguse üldpõhimõte, mis on sätestatud harta artiklites 20 ja 21, ning mis nõuab, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud (vt 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus Sky Italia Srl, C-234/12, EU:C:2013:496, ja võrdse kohtlemise põhimõtte kohta 14. septembri 2010. aasta kohtuotsus Akzo Nobel Chemicals ja Akros Chemicals Ltd, C-550/07 P, EU:C:2010:512, punktid 54 ja 55 ja seal viidatud kohtupraktika). Juhul kui otsustatakse, et kõnealused kohustused kuuluvad direktiivi kohaldamisalasse, küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas direktiivi artikli 4 lõiget 1 koostoimes võrdse kohtlemise põhimõttega tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisised õigusnormid, millega kehtestatakse viidatud kohustused ja vastavad sanktsioonid kõikidele televisiooniteenuste osutajatele, välja arvatud neile, kes edastavad oma saateid üksnes internetipõhiselt. Sel põhjusel esitatakse teine eelotsuse küsimus.
- 11 Kui esimesele kahele küsimusele vastatakse jaatavalt, küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, mida riigi reguleeriv asutus tegema peaks. Praktilise tõhususe põhimõtte alusel ja selleks, et saavutada direktiivi eesmärk, milleks on tõkestada inimväärikust solvava ja madala kvaliteediga telesaadete edastamist, peaks riigi reguleeriv asutus, tõlgendades riigisisest õigust kooskõlas Euroopa Liidu õiguse sätetega, põhimõtteliselt kohaldama üksnes riigisiseses õiguses ette nähtud kohustusi ja kaaluma vastavate sanktsioonide kehtestamist vahet tegemata kõikidele teleringhäälinguorganisatsioonidele, kes edastavad telesaateid, sõltumata edastamisvahendist. Harta artikli 49 lõike 1 esimene lause sätestab aga

kuritegude ja karistuste seaduslikkuse põhimõtte. Euroopa Kohus on märkinud, et seda sätet kohaldatakse ka haldussanktsioonide korral (24. märtsi 2021. aasta kohtuotsus Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze, C-870/19 ja C-871/19, EU:C:2021:233, punkt 49), ja ta on kinnitanud, et sanktsiooni võib ka juhul, kui see ei ole kriminaalõiguslikku laadi, määrata ainult siis, kui see põhineb selgel ja üheselt mõistetaval õiguslikul alusel. Lisaks nõuab õiguskindluse põhimõtte, mis on väljakujunenud kohtupraktika kohaselt Euroopa Liidu õiguskorra osa ning mida liikmesriigid peavad järgima, kui nad teostavad neile direktiividega antud pädevusi, et õigusnormid oleksid selged ja täpsed ning et õigussubjektid peavad saama nende kohaldamist ette näha. Õiguskindluse põhimõtet peab eriti rangelt järgima siis, kui tegemist on sätetega, millel võib olla majanduslik toime, et asjaomastel isikutel oleks võimalik täpselt teada oma kohustuste ulatust (16. septembri 2008. aasta kohtuotsus Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs contro Isle of Wight Council jt, C-288/07, EU:C:2008:505, punktid 47 ja 48). Seega võib riigisisese õiguse liidu õigusega kooskõlas tõlgenduse alusel inimväärikuse ja inimese isiku väärtuse austamise kohustuse ja/või kvalitatiivselt alandava sisu edastamise keelu ja vastavate sanktsioonide määramise laiendamine internetipõhisele televisioonile rikkuda kuritegude ja karistuste seaduslikkuse põhimõtet. Eelnevatel põhjustel esitab eelotsusetaotluse esitanud kohus kolmanda eelotsuse küsimuse.

- 12 Kui esimesele eelotsuse küsimusele vastatakse eitavalt, küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas riigi reguleeriv asutus peab kohaldama riigisiseseid sätteid, millega kõnealused kohustused kehtestatakse vahet tegemata kõikidele tema jurisdiktsiooni alla kuuluvatele televisiooniteenuste osutajatele ja järelikult ka internetipõhiste televisiooniteenuste osutajatele direktiivi 2010/13 artikli 2 lõike 1 tõlgenduse alusel, mille kohaselt „iga liikmesriik tagab, et kõik tema jurisdiktsiooni alla kuuluvate meediateenuse osutajate edastatavad audiovisuaalmeedia teenused on kooskõlas asjaomases liikmesriigis avalikkusele mõeldud audiovisuaalmeedia teenuste suhtes kohaldatava õigussüsteemi normidega“. Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et seda sätet, tõlgendatuna ka direktiiviga järgitavat eesmärki arvestades, tuleb tõlgendada nii, et kui liikmesriik otsustab kehtestada oma normid, mis lähevad kaugemale direktiiviga koordineeritud kohustustest, peab ta kohaldama võrdse kohtlemise põhimõtet, nii et arvestades ka direktiivi tehnoloogianeutraalsust, ei saa neid norme kohaldada üksnes teatud televisiooniteenuste osutajatele ja välistada teised nende kohaldamisalast üksnes sisu edastamise vahendi kriteeriumi alusel, ilma et selliseks eristamiseks oleks objektiivne põhjus.
- 13 Seega kui liikmesriigi seadus kohustab maapealsete, satelliit- ja tasuliste televisiooniteenuste ringhäälinguorganisatsioone järgima õigusnorme, mis keelavad saadete kvaliteedi halvenemise haldussanktsioonide kohaldamise ähvardusel, kuid ei näe vastavaid õigusnorme ette internetipõhiste telesaadetele, peab riigi pädev asutus võrdse kohtlemise põhimõtte kohaldamisest tulenevalt kaaluma võimalust kehtestada nende õigusnormide rikkumise eest haldussanktsioonid ka internetipõhiste telesaadete korral. Kuna sellise tõlgenduse suhtes ei puudu kahtlused (Euroopa Kohus ei ole veel direktiivi asjakohast sätet

tõlgendanud), esitab eelotsusetaotluse esitanud kohus neljanda eelotsuse küsimuse.

- 14 Kui neljandale eelotsuse küsimusele vastatakse jaatavalt, tõusetub küsimus, kas riigisisese õiguse liidu õigusega kooskõlas tõlgenduse kohaselt on riigi reguleeriva asutuse kohustus kohaldada ühtselt ja mittediskrimineerivalt õigusnorme, millega kõnealused kohustused kehtestatakse kõikidele telesaadetele, sõltumata edastamise vahendist, kooskõlas kuritegude ja karistuste seaduslikkuse põhimõttega, kuna viidatud kohustusi, mis on riigisisestes õigusnormides ette nähtud kõikidele teistele televisiooniteenuste osutajatele, ei kohaldata internetipõhisele televisioonile. Sel põhjusel esitab eelotsusetaotluse esitanud kohus viienda eelotsuse küsimuse.
- 15 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates on eelotsuse küsimused olulised põhikohtuasjas vaidluse lahendamiseks, arvestades, et kui riigi reguleerival asutusel on kohustus kaaluda sanktsiooni kehtestamist internetipõhiste telesaadete osutajatele, sest need teenuseosutajad on rikkunud kohustust austada inimväärikust ja inimese isiku väärtust ja/või kvalitatiivselt alandava sisu edastamise keeldu, ka juhul kui riigisisene seadus ei sisalda selles osas sätet internetipõhiste teleringhäälinguorganisatsioonide kohta, leidis ESR põhimõtteliselt õigesti, et neid kohustusi kohaldatakse ka viidatud teenuseosutajatele ja et ta võib riigi reguleeriva asutusena kaaluda vastavate sanktsioonide määramist. Kui liidu õigusega ei ole aga vastuolus riigisisese õigusnormid, mis jätavad internetipõhise televisiooni kõnealuste kohustuste hulgast välja või igal juhul kui liidu õigus ei luba neid kohustusi riigisisese sõnaselge sätte puudumisel internetipõhisele televisioonile laiendada, tuleb põhikohtuasjas tühistamistaotlus rahuldada.